

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. B.**, zast. Mgr. Janou Adámkovou, advokátkou, se sídlem Boženy Němcové 65, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2020, č. j. OAM-710-11/ZR-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 9. 2020, č. j. 52 A 60/2020 – 44,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím žalobci zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 46a odst. 4 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň žalobci uložil výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce v podané žalobě proti tomuto rozhodnutí uvedl, že proti rozhodnutí žalovaného podal rovněž odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Jelikož však rozhodnutí žalovaného obsahuje nesprávně poučení o tom, že se proti němu nelze odvolat, rozhodl se žalobce z procesní opatrnosti podat souběžně také správní žalobu.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích nadepsaným usnesením žalobu odmítl. Uvedl, že v poučení napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Tento závěr podle žalovaného plyne z § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jak však konstatoval NSS v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020 – 21, právo účastníka správního řízení na odvolání zůstalo nedotčeno zákonem č. 176/2019 Sb. a proti rozhodnutím žalovaného vymezených v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., lze nadále podat odvolání, přestože v těchto případech směřují proti pravomocným správním rozhodnutím. Krajský soud uzavřel, že proti rozhodnutí žalovaného se odvolat lze podle § 170b odst. 1 zákona o

pobytu cizinců a žalobce tohoto práva správně využil. Žaloba směřuje proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, zatímco dosud nebylo rozhodnuto o odvolání podaném žalobcem. Proto soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[4] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že i když není odvolání jako řádný opravný prostředek v textu zákona o pobytu cizinců výslovně vyloučeno, je vyloučeno ze samotné podstaty věci. Je-li totiž rozhodnutí pravomocné, je závazné a nezměnitelné a nelze jej napadnout řádným opravným prostředkem. Právní moc pak může být prolomena pouze zákonem stanoveným způsobem, zejména prostřednictvím mimořádných opravných a dozorčích prostředků, nebo prostřednictvím soudních rozhodnutí. Bylo-li by připuštěno odvolání proti pravomocnému rozhodnutí, nemohlo by jít již z povahy věci o řádný opravný prostředek. Podané odvolání by pak nemohlo mít následek předvídaný v § 85 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy, že právní moc nenastává, když nastala již oznámením rozhodnutí. Taková možnost by byla v rozporu s obecnou koncepcí řádných opravných prostředků a i s podstatou právní moci jako takové. Stěžovatel dále obsáhle polemizoval s názorem vysloveným v rozsudku NSS ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020 – 21. Stěžovatel uzavřel, že žaloba není nepřijatelná, a nebyly tedy dány podmínky pro její odmítnutí.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v úvodu kasační stížnosti nesprávně uvádí, že věc byla postoupena Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců. K tomu totiž nedošlo. Žalobce odvolání již podal dne 7. 9. 2020, a to ke Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců prostřednictvím Ministerstva vnitra. Upozornil, že výslovně požádal, aby pro případ že správní orgán shledal, že odvolání nemá odkladný účinek, bylo rozhodnuto rovněž formou předběžného opatření o přiznání odkladného účinku podanému odvolání. Do dnešního dne se tak nestalo a stěžovatel namísto toho dovozuje, že žalobce již nadále není oprávněn pobývat na území České republiky.

[6] Kasační stížnost není přípustná.

[7] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o kasační stížnost žalovaného správního orgánu proti usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž z kasační stížnosti je zřejmé, že podle názoru stěžovatele žaloba odmítnuta být neměla. S ohledem na způsob, jakým krajský soud ve věci rozhodl a skutečnost, že kasační stížnost podal žalovaný správní orgán, vycházel Nejvyšší správní soud při posouzení věci ze závěrů, k nimž dospěl zdejší soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 – 52, č. 4024/2020 Sb. NSS.

Rozšířený senát v bodě 44 cit. usnesení konstatoval, že „pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává (pokud vůbec), ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejprázdnivější.“ Poté v bodech 46 až 51 uvedl, že „zákonná úprava odmítnutí kasační stížnosti, je-li podána neoprávněnou osobou (k požadavku zjevnosti viz dále) podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. postupem dle § 120 s. ř. s. je shodná s právní úpravou, na jejímž základě Nejvyšší soud odmítá „subjektivně nepřijatelná“

pokračování

*dovolání (...) Na výše uvedeném nic nemění skutečnost, která jinak podstatně odlišuje řízení před správními soudy od řízení civilního, přesněji významně odlišuje postavení žalovaného v obou těchto řízeních. V soudním řízení správním je žalovaným správní orgán, který byl v dané věci vykonavatelem veřejné moci. Z tohoto důvodu nehájí v řízení před správním soudem svá (subjektivní) práva, jeho úkolem je obhájit zde zákonnost žalobou napadeného aktu (případně, jako v nyní posuzované věci, obhájit, že nebyl nečinný). I správní orgán jako účastník řízení před krajským soudem však mohl utrpět újmu, o níž hovoří civilní judikatura. I u takového žalovaného pak lze poměřit nejpriznivější výsledek, který pro něj krajský soud mohl založit svým rozhodnutím, s výsledkem, který svým rozhodnutím skutečně založil.*

*Taková újma typicky nevzniká v případech procesních rozhodnutí krajského soudu, vztahujících se výlučně k právům (zpravidla procesnímu postavení) jiného účastníka řízení (žalobce, osoby zúčastněné na řízení). I pokud je kasační stížnost proti takovému rozhodnutí krajského soudu (objektivně) přípustná (např. usnesení o ustanovení zástupce nebo osvobození od soudních poplatků), může ji podat jen ten z účastníků řízení, jemuž je takové rozhodnutí způsobilo zásáhnout do jeho právního postavení. Ostatních účastníků se takové rozhodnutí týká jen zprostředkovaně (např. tím, že řízení bude díky osvobození od soudních poplatků či ustanovení zástupce vůbec pokračovat, zatímco bez něj by skončilo procesně – a zpravidla dříve).*

*Relevantní újmu však nelze shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení. (Zvýraznil čtvrtý senát.)*

[8] Rozšířený senát dále v bodě v bodě 60 uzavřel, že „žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.“ Jak vyplývá z citovaného bodu 51 usnesení rozšířeného senátu, je třeba stejný závěr vztáhnout i na (ne)oprávněnost žalovaného k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby.

[9] Jak již bylo uvedeno výše, v posuzované věci se jedná o kasační stížnost žalovaného správního orgánu proti usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba. Na tuto věc proto plně dopadají výše uvedené závěry o subjektivní nepřípustnosti kasační stížnosti, neboť je zjevné, že řízení o žalobě nemůže pro stěžovatele skončit příznivěji, a to ani v případě úspěšnosti kasační stížnosti. Proto je namístě kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. postupem podle § 120 s. ř. s.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom toho, že zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020 – 21, zamítl kasační stížnost žalovaného proti usnesení krajského soudu, jímž odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce pro závažné narušování veřejného pořádku opakovaným páčáním trestné činnosti a věc postoupil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k vyřízení odvolání. Právě výrok o postoupení věci odvolacímu správnímu orgánu založil situaci, kdy žalobě bylo zčásti vyhověno a tím byla způsobena určitá procesní újma žalovanému. Ve věci sp. zn. 6 Azs 192/2020 se tedy zdejší soud kasační

stížností žalovaného mohl meritorně zabývat. Nyní posuzovaná věc se však od věci sp. zn. 6 Azs 192/2020 liší právě tím, že krajský soud věc nepostoupil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k vyřízení odvolání.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2020

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu